

Naslov originala:

R.L. Stine

MY NAME IS EVIL

Copyright © 2000 by Parachute Publishing, L.L.C.

Translation Copyright © 2005 za srpsko izdanje, LAGUNA

The Nightmare Room™ is trademark of Parachute Publishing L.L.C.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers, Inc.

DOBRO DOŠLI...

Zovem se R. L. Stajn. Dozvolite mi da vam predstavim Megi O'Konor. Ona je riđokosa devojčica sa uzbuđenim osmehom na licu.

Zašto se smeši? Pa, danas joj je rođendan. Puni trinaest godina – a kako bi bolje mogla da proslavi ovu posebnu priliku nego sa tri najbolje drugarice?

One su odvele Megi na mali karneval na keju. Upravo su zastale ispred šatora proročice. „Hajdemo unutra“, ubeđuje ih jedna drugarica. „Prosto moraš da uđeš i saznaš svoju sudbinu baš na rođendan!“

Megi ulazi sa svojim drugaricama. Proročica uzima Meginu ruku i gleda joj u dlan...

Za nekoliko sekundi šatorom će se prolomiti Megin užasnuti vrisak.

Srećan rođendan, Megi. Ali pazi. Ulazeći kod proročice u šator, ulaziš u... SOBU KOŠMARA.

1.

„Megi, baš si nevaljala!“, reče Džeki Malen kroz smeh.

„Ko? Ja? Nevaljala?“, odgovorila sam.

Džeki je preko stola pokazala kolače na mom tanjiru. „Uzela si tri kolača, a pojela samo preliv.“

Njena sestra Džudi mrko me je pogledala. „Šta im fali? Sama sam ih napravila – za tvoj rođendan.“

Olizala sam čokoladni preliv s prstiju. „Ništa im ne fali“, rekoh joj. „Kolači su strava. Jednostavno, sviđa mi se preliv.“

Džeki se ponovo nasmejala. „Šta se to dešava s tobom? Ti nikad ne kažeš 'strava'.“

Nakezila sam joj se. „Sada imam trinaest godina i mogu da kažem šta god poželim. Osim toga, potreban mi je novi imidž.“

„Nešto kao preobražaj“, reče Džudi.

„Nešto kao preobražaj ličnosti“, kaza Džili, treća sestra. „Megi sada želi da bude prefinjena.“

Džili je bila u pravu. Uvek sam bila najmlađa u odeljenju zato što sam preskočila drugi razred. Ali sada punim trinaest godina. Sada sam dovoljno stara da postanem zrela, samouverena ličnost. I više me niko neće smatrati „bebo“.

„Ja jesam prefinjena“, rekla sam. „Sada imam trinaest godina i više nema povratka!“

„Pa, loše si počela“, reče Džeki pokazujući ka meni. „Imaš fila u kosi.“

Uzdahnula sam, podigla ruku i pod prstima osetila lepljivu masu u kosi. Iz nekog razloga, sve tri sestre su mislile da je to potpuno ludo. Džili se tako jako smejala da se zagrcnula kolačem.

Džeki, Džudi i Džili Malen su trojke, što znači da imam tri najbolje drugarice. Svi u našoj školi – Osnovnoj školi *Sider Bej* – zovu ih trio Džej. I one su vrlo bliske, iako se zaista veoma trude da se razlikuju jedna od druge.

Džeki i Džudi su slične. Obe imaju ravnu crnu kosu i krupne, okrugle smeđe oči. Uvek izgledaju preplanulo.

Ali obe toliko žele da ih ljudi razlikuju da imaju potpuno drugačije frizure i stil odevanja. Džeki je kosa duga do pola leđa. Ona nosi neobaveznu, staromodnu odeću, vrećaste farmerke, stare zvoncare iz sedamdesetih, prevelike majice jarkih boja, koje nalazi na rasprodajama. Obožava zveckavi nakit, krupne perle i plastične viseće naušnice.

Džudi je mnogo doteranija. Ošišana je nakratko i nosi kratke suknje preko crnih hulahopki i slatke male pulovere. Uvek izgleda sveže, kao da se upravo umila.

Džili je rođena poslednja i izgleda kao da nije iz iste porodice. Kosa joj je duga i zlatastoplava, koža bleđa, a oči zelene i krupne. Izgleda anđeoski a govori blagim, šaputavim glasom.

Džeki je zabavna, pomalo bučna i pravi je šaljivdžija. Ona ne shvata stvari previše ozbiljno. Ja stvarno želim da budem takva.

Imam kosu bakarnocrvene boje i usko, ozbiljno lice. Celog života bila sam tiha, prilično stidljiva i ozbiljna. I stalno mislim da ću možda više biti nalik Džeki, ako se budem mnogo družila.

Džudi je mozak ekipe. Odlična je učenica. Ja radim domaći samo da bih ispunila ono što se od mene zahteva u školi. Ali Džudi je uvek zauzeta pisanjem eseja i radom na projektima za koje se dobijaju dodatni poeni.

Džudi voli da organizuje. Uvek se učlanjuje u sekcije i odbore u školi. Ovih dana organizuje veliki Sajam kućnih ljubimaca kako bi sakupila novac za udruženje za zaštitu životinja.

A Džili? Pa... što bi moja majka rekla, Džili ima neki svoj svet. Drugim rečima, veliki je osobenjak. Stvarno joj se sviđaju dečaci i muzika i šta ja znam šta još sve ne. Ona je sanjar. Ma znate. Kao da lebdi – ni na nebu ni na zemlji.

Mislim da je kod Džili ozbiljan samo njen ples. Ona ide na časove baleta pet puta nedeljno posle škole i stvarno je talentovana.

I meni se sviđa ples. Ali uvek sam bila previše stidljiva da se prijavim za bilo šta. Sada više nisam. Za koji dan, „nova“ ja i Džili imamo audiciju za gradski baletski ansambl. Celog života maštala sam da plešem u pravom ansamblu, ali ne radujem se audiciji – zato što moram da se takmičim sa Džili!

U svakom slučaju, to su moje najbolje drugarice, trio Džej. Naravno, želela sam da provedem trinaesti rođendan s njima u njihovoj kući.

Kada smo pojele rođendanske kolače i kada sam obrisala čokoladni preliv iz kose, Džeki je skočila, pljesnula rukama i rekla: „Hajdemo!“

„Kuda?“, upitah ja.

„Videćeš“, rekla je Džudi. Počela je da me vuče od stola. „Samo hajde sa nama.“

„U zabavni park“, dodade Džili, vezujući svoju zlatastu kosu plavom gumicom.

Oklevala sam. „Zabavni park na keju?“

Sve tri devojčice klimnuše potvrdno. I sve tri su se smejale. Ovo su bile isplanirale.

I tako, nisam se opirala. Pošla sam s njima u zabavni park. Upravo tada započeo je sav horor.

2

Nešto kasnije sve četiri smo, teturajući se, sišle s „tobogana smrti“, smejući se i pridržavajući jedna drugu da ne padnemo. Žmirkala sam i pokušavala da zaustavim zemlju, da se ne vrti ispred mene i ne ljulja. Svetla zabavnog parka bleštala su mi u očima.

„Bilo je fantastično!“, izjavila je Džili, sklanjajući rukama plave uvojke s lica.

Držala sam se za stomak. „Jao! Tako mi je drago što nisam pojela sve one kolače!“

„Zašto li ga zovu Plava zver?“, pitala je Džudi. „Kabine su drečavožute.“

Dobro pitanje. Džudi je uvek želela da sve bude logično.

„Ko bi želeo da se vozi na Žutoj zveri?“, pitala je Džeki.

Sve smo mislile da je to ludo i smejale smo se najjače što smo mogle dok smo išle po keju.

Noć je bila topla i oblačna. Vazduh, težak i vlažan, više je ličio na leto nego na jesen. Pogledom sam tražila mesec. Ali niski oblaci su ga zaklonili.

„Zar ovo nije bila sjajna ideja?“, upita Džeki uzimajući me za ruku. Džudi je požurila ispred nas kako bi kupila još karata za vožnju. „Savršen način da se proslavi rođendan, zar ne?“

„Strava“, odgovorila sam kroz smeh.

Džeki mi je zapretila pesnicom. „Hajde, Megi. Kaži to ponovo. Čik, ako smeš!“

„Mislim da su ovde neki dečaci iz škole“, rekla je Džili. Ona je imala fantastičan Radar za dečake! „Možda ćemo se naći kasnije, devojke.“

Uputila se nekuda, ali ju je Džudi povukla nazad. „Hajde da ostanemo zajedno bar neko vreme, Džili. Ovo je zabava, sećaš se?“

Svakog leta na keju se otvara zabavni park. Pomalo je kičerski, ali ponekad vikendom uveče odemo tamo. U Sider Beju i nema mnogo toga da se radi.

Stigla je jesen. Za nedelju ili dve, zabavni park će zatvoriti i spakovati ga. Neke od atrakcija već nisu radile. A veliki znak Kuće zabave, sa oljuštenom i izbledelom farbom, ležao je postrance na zemlji.

Lutale smo duž dugačkog niza tezgi za igranje. „Okušajte sreću, devojke!“, povikao je neki čovek koji je držao tri loptice za bejzbol. „Ne možete da izgubite. Stvarno!“

Zastala sam naspram sjajno osvetljene tezge. Jedna mlada žena stajala je ispred gomile balona: „Hej – pikado. Hoćeš li da bacamo pikado? Baš sam dobra u tome.“

Džeki je odmahнула glavom. „Nema teorije. Hajde da uradimo nešto neobuzdano.“

Pogledala sam je ispod oka. „Nešto neobuzdano?“

„Ma da. Nešto stvarno otkačeno“, upala joj je Džili u reč, a njene zelene oči su blesnule. „Nešto što obično ne bismo uradile. Za tvoj rođendan.“

„Ali pikado je zabavan“, usprotivila im se Džudi. „Ako Megi želi da baca pikado...“

Eto, baš zato mi se Džudi sviđala. Ona je uvek na mojoj strani.

„Zaboravi pikado“, reče Džeki vukući me duž poređanih tezgi. „Vidim nešto savršeno. Fenomenalno!“

Silom me je dovela do vrata niske kockaste kućice. Uzdahnula sam kada sam pročitala natpis rukom ispisan pored vrata crvenim i crnim slovima: ISTETOVIRAJTE SE DOK ČEKATE.

„Hej, hej! Ma ne dolazi u obzir!“, povikala sam. Pokušala sam da se izvučem. Ali Džeki je bila prilično jaka. Povukla me je kroz ulazna vrata.

U sobici je bilo mračno i vruće i mirisalo je na tamjan i duvan. Po zidovima su bili okačeni crveni i plavi šabloni za tetovaže na izbockanim komadima papira.

Džeki me je i dalje držala za ruku. „Ma, pogledaj samo kakve su. Kupiću ti jednu za rođendan“, rekla je.

Zurila sam u nju. „Zezaš me, je l' da?“

„Oh, pogledaj ovu!“, prenemagala se Džili pokazujući na plavi polumesec okružen crvenim zvezdama. „Ta je najlepša. Ili, šta misliš o ovom crvenom cvetu?“

„Zar ne boli kad ti rade tetovažu?“, upita Džudi Džeki.

Džeki je podigla dugačku iglu s radnog stola naslonjenog na zid. Vrhom mi je dodirnula nadlanicu. „Boc, boc, boc, i gotovo“, rekla je. „Možeš li da zamisliš mamino lice kad se vratiš kući s tetovažom?“

„Ne dolazi u obzir!“, povikala sam. „Hajdemo – ne želim da se tetoviram!“

Pokušala sam da se oslobodim Džekinog stiska. Kada sam napokon uspela, pogled mi je privukla velika tetovaža zakačena pored vrata.

Bila je tako ružna. Zmajeva glava. Zeleni zmaj iskeženih zuba sa crvenim plamenovima koji rigaju iz raširenih nozdrva. A ispod nje, crvene reči na plavo osenčenoj podlozi. Zadebljane reči, crvene kao krv: „*Zovem se ZLO!*“

Dok sam zurila u tu ružnu tetovažu, osetila sam kako mi ledena jeza mili niz kičmu. Kao da me je hipnotisala ili tako nešto. Nisam mogla da se pomerim. Nisam mogla da skinem pogled s nje.

Konačno je Džekin glas razbio čaroliju. „Odaberi jednu. Požuri.“

„N-ne“, prošaputah. „Hajdemo odavde!“

Uputila sam se ka vratima, ali Džeki me je otpozadi šćepala za ruku. „Držite je!“, naredila je ostalima. „Ne dajte joj da pobegne!“

3

Držale su me čvrsto i posmatrale me ledeno, bez reči.

Džeki je progovorila prva: „Au! Mislim da si nam stvarno poverovala.“

I Džili se smejala: „Jesi! Mislila si da smo ozbiljne.“

Džudi se mrštila. „Megi, rekla sam im da je to zlobna šala. Ali nisu htele da me slušaju.“

Ljutito sam gledala u Džeki. „Zlobnice jedna! Stvarno si me uplašila“, priznala sam. „Kako si mogla?“

Džeki se nasmejala: „Lako!“

„Džeki ima bolestan smisao za humor“, reče Džudi i dalje negodujući.

„Ha, ha“, kazala sam, kolutajući očima.

Džeki je slegnula ramenima. Zagrlila me je. „Žao mi je, Megi. Stvarno nisam mislila da ćeš nam poverovati.“

Uzdahnula sam. „Uvek padam na glupe fore. To nije baš prefinjeno, zar ne?“

„Zaboravi to“, reče Džili. „Sada imaš trinaest godina, sećaš se? Vreme je za preobražaj?“

Ponovo sam uzdahnula. Stvarno sam se osećala glupo.

Zašto sam pomislila da će me moje najbolje drugarice na svetu primorati da uradim nešto što ne želim?

Zašto sam se toliko uspaničila?

Nas četiri smo zastajkujući izašle u toplu noć. S druge strane staze visoka devojčica gađala je lopticama za bejzbol metu u obliku mladića, pokušavajući da ga obori u rezervoar s vodom.

Jedna majka je žurno prošla pored nas vukući dva mala dečaka. Mališani su nosili velike gužve ružičaste šećerne vune. Niti su im se zalepile po obrazima i nosevima.

„Hajde da se zabavljamo!“, ogласi se Džeki. Još uvek me je grlila oko ramena. Sve četiri šetale smo jedna pored druge u poretku koji nije bilo lako prekinuti.

Džeki je ustuknula kad je ugledala Glena Martina. I ja sam ga ugledala. Bio je sa dvojicom dečaka iz škole. Pevali su neku pesmu i pucketali prstima, krećući se istovremeno u ritmu melodije.

„Oh, vau“, promrmljala je Džeki.

Okrznula sam je pogledom. Šta joj to znači?

Svi u školi znaju da sam zaljubljena u Glena. To jest, svi osim Glena.

Posmatrala sam ga kako se približava. Visok je i mršav i tako sladak s tom neukrotivom, tršavom smeđom kosom koju nika da ne češlja i ozbiljnim tamnim očima.

Glen se uvek blesavi i uvek zbija šale. U školi stalno upada u nevolje zato što pravi nered na časovima. Ima najlepši osmeh. A kad se nasmeje, na obrazima mu se pojave dve slatke jamice.

Glen ne živi u mom susedstvu. On stanuje u kućici u starom delu grada. A dečaci s kojima se druži pomalo su žestoki momci.

Ponekad pomislim da pozovem Glena da dođe kod mene ili tako nešto. Samo što se uvek unervozim.

Ali i to će se promeniti. Vreme je za preobražaj, podsetih samu sebe. I uskoro ću pozvati Glena da svrati.

„Hej – evo ih, trio Džej!“, povikao je jedan Glenov drug.

„Aha. Džovanka, Džiberka i Džidžana!“, reče Glen.

Džeki je zabacila kosu i podrugljivo mu se osmehnula. „Od tebe je i to kompliment – Tarzane!“

To je tako nevaspitano, pomislih. Ne mogu da verujem da ga Džeki i dalje zove Tarzan! Začuvši taj nadimak, Glen pocrvene.

„Hej, momci! Šta ima novo?“ Džili je prišla dvojici Glenovih prijatelja i počela da flertuje s njima.

Džudi je nestrpljivo uzdahnula. „Zar ćemo samo da stojimo ovde? Zar nećemo da se vozimo?“

Glen se nacerio Džeki. „Bolje požuri. Eno, tamo počinje takmičenje za najružnijeg psa.“ Pokazao je ka šatoru na kraju keja. „Mogla bi da osvojiš kost!“

Džeki ga je mrko pogledala. „Zaveži, Glene!“

Njegove tamne oči su blesnule. „Ti zaveži.“ Zgrabio je ogrlicu od perli koju Džeki uvek nosi i cimnuo je.

„Pusti!“, vrisnula je ona.

Stala sam između njih. „Hajde – budi fin“, rekla sam. „Meni je rođendan.“

Glen se okrenuo ka meni a oči su mu sevnule, kao da me vidi prvi put. „Megi, hej! Je l' ti stvarno rođendan?“

Klimnula sam glavom. „Jeste. Došle smo da proslavimo i...“

„Hej! Meni je rođendan bio juče!“, objavi on.

Pre nego što sam mogla da izustim odgovor, zgrabio mi je ruku i prodrmao je. „Srećan nam rođendan!“, povika.

A onda je, verovali ili ne, prineo moju ruku usnama – i spustio mi jedan vlažan, bučan, balav poljubac na nadlanicu.

Njegovi drugari su se smejali. I Džudi i Džili su se smejale.

Ja sam samo ošamućeno stajala.

Glen je počeo da se povlači.

Onda me je Džeki gurnula s leđa – pravo na Glena. „Hajde, slobodno poljubi svog dečka!“, povikala je.

Glen i ja se spotakosmo jedno o drugo i skoro padosmo. Svi su se smejali. Mislili su da je to da umreš od smeha.

„Džeki, ostavi me na miru!“, ljutito sam povikala. Kako je samo mogla da me tako izblamira?

Glen se povukao i ponovo pocrveneo. „Srećan rođendan. Vidimo se kasnije.“ Brzo je podigao palac u znak odobravanja i udaljio se sa svojim drugarima.

Nakon nekoliko trenutaka, trio Džej i ja uputile smo se ka tvi-steru i strmoglavu. Prodorno vrištanje čulo se svuda oko nas.

Džudi i Džili su se zbog nečega kikotali. Džeki me je uzela pod ruku i vukla me za sobom. „On je takav mentol!“, uzviknula je. „Kako može da ti se sviđa?“

„On nas baš mrzi!“, izjavila je Džili.

„Naročito Džeki“, dodala je Džudi.

„I ne krivim ga zbog toga“, rekoj ja. „Džeki mu je skinula pantalone pred celom školom!“

Džeki se smejala. „Kakav fantastičan trenutak!“

„To je skoro izazvalo kaos!“, reče Džili. „Jadni Glen izblamiran je zauvek!“

Džudi je uzdahnula. „Još jedna sjajna Džekina šala.“

„Ne mogu da verujem da ga još uvek zovete Tarzan“, rekla sam. „To je bilo pre godinu dana.“

Prošle godine Džeki je bila zadužena da napravi kostime za reviju talenata u školi. A Glen je odlučio da izvede šašavu komičnu tačku obučen u kostim Tarzana. Tada je Džeki pala na pamet ova suluda ideja. Učinila je nešto s Glenovim kostimom. Krišom je izvukla veći deo lastiša.

I tako je siroti Glen stajao na sceni pred celom školom. Džekin štos je uspeo. Pantalone su mu pale do članaka pred svima!

„Nikada neću zaboraviti one crne bikini gaćice koje je nosio!“, uzviknula je Džeki. Sve tri sestre su se grohotom smejale.

„Izgledao je tako tupavo!“, povikala je Džili. „Stajao je tamo na sceni, u tom glupom crnom donjem vešu, i pokušavao da se pokrije.“

„Jednostavno je stajao tamo. Kao zaleđen“, prisećala se Džeki. „A cela publika je podivljala. Svi su prosto odlepili.“

„Od tada ga zovemo Tarzan“, reče Džili. „Zbog toga svaki put pocrveni.“

„Od tada je prošlo već godinu dana. Trebalo bi da prekineš s tim. Ostavi ga na miru“, rekoj ja.

„Zašto? Zato što ti je dečko?“, zadirivala me je Džeki.

„Bilo je to stvarno zlobno! Zašto si to uopšte uradila?“, pitala sam je.

Igrajući se sitnim staklenim perlama na ogrlici, ona se podrugljivo nasmejala. „Ne znam. Jednostavno, mislila sam da bi moglo da bude zabavno.“

„Hej, vidi ovo! Proročica!“, rekla je Džili. Pokazala je crni šatorčić pored kolica sa sladoledom. „Možemo li tamo? Obožavam gatate!“

„Ne dolazi u obzir!“, rekla sam. „Zbog njih se osećam nelagodno. Čak ne volim ni u filmovima da ih gledam.“

„Hajde, Megi. Rođendan ti je“, reče Džeki vukući me ka šatoru. „Moraš da udeš i saznaš sopstvenu sudbinu, na rođendan!“

„Hajde da vidimo šta proročica kaže za tebe i Glena!“, zadirivala je Džili.

„Nema šanse“, rekla sam.

Ali kao i obično, nisam imala izbora. Posle nekoliko sekundi, stajale smo na ulazu u mračni šator.

„Svima će nam proricati sudbinu“, rekla je Džeki. „Ja častim.“

„Ovo je baš kul!“, prošaputa Džili. „Mislite li da je stvarno vividova? Mislite li da stvarno ume da predskazuje budućnost?“

Tri sestre su ušle u šator. Ja sam se uzdržavala i gledala sam crvena i crna slova rukom ispisanog natpisa: GOSPOĐICA ELIZABET. PROROČICA. JEDAN DOLAR.

Iznenada shvatih da mi srce lupa kao ludo.

Zašto se osećam tako čudno, pitala sam se. Zašto imam tako loš predosećaj u vezi sa svim ovim?